

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 80. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789476192/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

jeg blev ganske bange for hende, uagret jeg fandt hende smuk på sin måde. Der var noget i hendes udtryk i dette øjeblik, som jeg fandt upassende uden at kunne gøre mig rede for, hvad det var, og talte hun til mig, måtte jeg uvilkårligt slå mine øjne ned.

Stakkels Lotte Oehlenschläger! Hvem havde kunnet ane, når man hin aften så den kække overmodige pige, at skæbnen havde bestemt hende en sådan række af ydmygelser og modgang som den, hendes senere liv førte med sig, og som upåtvivleligt lagde hende i graven i den unge alder. Hun var en slags Ragnhild, der enten måtte sejre eller dø; hun sejrede ikke. Oehlenschläger tiltrak sig især min opmærksomhed ved sit skønne hoved. Det blanke, bløde, sorte hår faldt så smukt om den høje, ædle digterpande; de smukke øjne lyste af ild, og han udbredte en elskværdig gemytlighed ved sin tone og hele sit væsen. Han betragtede mig flere gange stift og med en vis nysgerrighed og sagde mig, førend han gik, nogle forbindtlige ord om, hvad han alt havde set mig udføre på scenen. Da de var borte, og jeg lå i min seng, kunne jeg længe ikke falde i søvn for tanken om digteren og hans datter.

Også komponisten Kuhlau så jeg her for første gang. Han gjorde et godt indtryk på mig, da jeg først havde forsonet mig med, at han kun havde ét øje; men dette ene var så smukt, at man måtte sørge over, at der ikke var to i det ellers velformede ansigt. Han var gemydlig, ligefrem og havde et så godmodigt præg, at endog jeg indlod mig i spøg med ham. Han og Wexschall kom i passiar til langt ud på natten. Kuhlau var som bekendt en ven af druesaften, og i talens løb sad de og drak og drak således, at da Kuhlau endelig brød op for at gå, var det kendeligt, at den gode musikus havde drukket mere end vel var. Wexschall bemærkede dette og sagde: »Kom, jeg vil følge Dem hjem! Natten er smuk.« Han boede nemlig i Lyngby. Med ængstelse så jeg efter dem, da de vandrede op ad vejen, som dengang højnede sig temmelig stærkt, og jeg så, hvor besværligt det faldt Kuhlau at holdt takt med sin ledsager. De andre lo heraf, men jeg havde set for meget af sligt i mit hjem, til at jeg kunne få fat på den komiske side. Dagen efter kom den geniale Kuhlau atter, og idet han trådte ind i stuen, gik han hen til madam Wexschall, kyssede hende på hånden og sang: